

Rozhovor s Lacom a Janou Majdlenovcami

Príspevok pridal (jta)
Pondelok, 04 december 2006

Sú absolútnou slovenskou a svetovou špičkou, napriek tomu im nechýba skromnosť. Dá sa povedať, že kone majú v krvi a voltížnym jazdením žije celá rodina. V rodinnej zbierke majú množstvo titulov majstrov Slovenska. To najcennejšie - zlato z majstrovstiev Európy ale aj bronz zo Svetových jazdeckých hier prišlo až v posledných rokoch. Zdá sa, že roky tvrdej driny sa vyplatili sa koniarska rodina Majdlenovcov zo Šale začína zbierať cenné ovocie. O spomienkach na začiatky, aktuálnych pocitoch ale aj plánoch do budúcnosti sme sa porozprávali z trénerkou Janou a jej synom Ladislavom.

Lacko, minulý rok si mal pauzu. Očakával si, že po ročnej prestávke získaš medailu zo Svetových jazdeckých hier?

Dôvodom môjho návratu na pretekársky kruh bolo predovšetkým získanie jedného z cenných kovov na Svetových jazdeckých hrách. Veľkou inšpiráciou bolo pre môj víťazstvo nášho seniorského družstva na ME talianskej v Brescii v minulom roku. To som sledoval z tribúnami diváka. Dodalo mi to veľa nových síl, bojovného ducha a motivovalo ma k môjmu najlepšiemu výkonu.

Ako sa Ti v Aachene štartovalo? Tým, že Ti kôň neprešiel cez veterinárnu prehliadku si nemal pocit, že zabojovať o medailu na druhom koni nebude jednoduché?

Určite bolo pre môj skupinu veľkým sklamaním, že náš špičkový kôň Flash neprešiel cez veterinárnu kontrolu. V prvých okamihoch som stratil nádej bojovať. Celá moja ročná príprava sa mi odrazu zdala zbytočná. Po vzájomnej porade s trénermi, sme spoločne dospeli k názoru, že najlepším riešením bude, keď štartovať predsa len budem. Dohodli sme sa, že to skúsím na jednom z najskúsenejších slovenských koní, ktorým je Catalin X pod vedením MVDr. Mariána Paváka. Napriek tomu, že sme sa nepoznali a absolvovali iba jeden tréning, dokázali sme sa rýchlo zladiť. Catalin je veľmi spoľahlivý a vyrovnaný kôň.

Tvoja mama Jana má zlatú medailu v ME Brescia, Ty máš bronz z WEG Aachen. Do zbierky Vám chýba ešte striebro. Kto o neho z Vás dvoch zabojuje?

Vždy keď sa doma zadívame na jednu z medailí, vynoria sa nám veľmi pekné a nezabudnuteľné spomienky. O ďalšie cenné kovy sa pokúsime zabojovať spoločnými silami obaja.

V tomto roku si na M SR v Poprade získal aj titul majstra SR. Aké sú tvoje ďalšie ambície?

Mojím veľkým snom bolo na jednom z veľkých svetových podujatí stáť na stupienku víťazov. To sa mi tento rok aj podarilo a stále sa z toho nesmierne teším. Mojmimi ďalšími ambíciami by pochopiteľne malo byť nadviazať na tieto úspechy a pokračovať v nich. V budúcom roku by som ale chcel pôsobiť v zahraničí a nazbierať ďalšie trénerské skúsenosti. Pokiaľ však budem mať

možnosť v budúcnosti pokračovať, nevyklúčujem, že sa vrátim na pretekársky kruh a zabojujem zlatú medailu.

Nebudeš teda v príprave na budúce Majstrovstvá Európy v Kaposvári?

Ako som už spomenul v bude to záleža od miesta môjho pracovného pôsobenia. ME v Kaposvari sú veľkou výzvou pre všetky voltížnych pretekárov a sám by som sa rád popasoval s ostatnými. No v prípade mojej neúčasti budem našim reprezentantom držať palce, aby priniesli domov ďalšiu cennú medailu.

Dostal si ponuku tréningu a jazdy v zahraničí?

Sezónu 2004 - 2005 som pôsobil ako tréner švajčiarskej reprezentácie, čo ma obohatilo o veľa nových skúseností. Ponuka tréningu a jazdenia v zahraničí sa mi zatiaľ konkrétne nenaskytla, ale je to v štádiu vybavovania. Dúfam že začiatkom nového roka sa mi podarí niekde vycestovať.

Aj napriek svojej úspešnej kariére väčšina ľudí pozná ako veľmi skromného chlapca. Myslíš si, že aj skromnosť je v živote športovca dôležitá?

Myslím si, že skromnosť by mala byť neoddeliteľnou súčasťou každého človeka, nie len športovca... Je síce pekné, keď vás ľudia poznajú, ako niekoho, kto v živote niečo dokázal. No budú si vás vážiť ešte viac, keď uvidia, že vám sláva neprerástla cez hlavu.

Máš nejaké motto, ktorého sa v živote držíš?

Neviem či sa riadim nejakým mottom alebo sloganom. Možno stojí za zmienku spomenuté motto: "Ži a nechaj žiť". Myslím si, že to je najdôležitejšie pre fungujúcu spoločnosť a aj pre nás. Platí to vo všetkom, či už v športe alebo v živote.

Je výhodou mať za trénera vlastnú mamu? Iskrí to občas medzi Vami?

Moja mama je pre nás veľkým vzorom. Jej práca je veľmi náročná a zodpovedná. Obdivujem na nej, že aj po 27 rokoch ju dokáže robiť s takým nasadením, chuťou a láskou. Určite aj viackrát jej opore som to dotiahol tak ďaleko. Nemôžem nespomenúť vynikajúcu spoluprácu s mojím otcom. Ten mi veľmi pomohol po technickej stránke a tvrdým tréningom vo mne prebudil dravosť, ktorá je v živote pretekára tak isto dôležitá. A čo sa týka spomínaného iskrenia? Hm. Keď som prežíval pubertálne obdobie, tak sa vyskytli medzi nami menšie výmeny názorov. Tie sme ale nebrali veľmi vážne. S mamou si rozumieme veľmi dobre.

Máš športový vzor?

Počas mojej voltížnej kariéry som mal viacero vzorov. Boli to cvičenci ktorí ma niekedy upútali, zaujímavou zostavou alebo nejakým obtiažnym cvikom. Momentálne, keď sa nad tým zamyslím, už roky sa mi páči cvičenie Mattiasa Langa z Francúzska. Myslím, že má na svojom konte dva tituly majstra sveta. Podľa môjho názoru vyniká eleganciou a veľmi jemným cvičením.

Pani Majdlenová, nielen na Slovensku, ale aj vo svete sa priezvisko Majdlen stalo pojmom. Ďakali ste, že práve Vy budete udávať tón svetovej voltíži?

Myslím si, že každý športovec alebo tréner si vo svojej práci dáva len tie najvyššie ciele, inak by ich snaženie nemalo zmysel. Ďalej je to určitá tvrdohlavosť a svojou cestou. Vymýšľam niečo nové a tým sa vo voltížnom svete dostať do povedomia. To si myslím, že sa nám aj podarilo. Na naše, najmä voľné zostavy družstva sa chodili ľudia pozerať s radosťou a naše vystúpenia boli pre nich zážitkom. No najväčší ohlas a vlastne aj taká pocta od obecnosti i prítomných pretekárov, sa nám dostala v Brescii v roku 2005. Tam sme, po prvýkrát v histórii získali v kategórii družstiev zlatú medailu. Ale nielen to prvenstvo bolo neuveriteľné. Neskutočné a nekonečné sa mi zdali najmä ovácie publika i prítomných činovníkov, vrátane zástupcov FEI. Chvilami som sa až poštipala, keď sa mi to všetko len nesníva. Ja stále hovorím, že tá zlatá medaila, bola medaila za všetkých slovenských pretekárov, ktorí boli mnohé roky neprávom verdiktmi rozhodcov odsúvaní z medailových pozícií. A konečne, v roku 2005, sa ľahky prelomili a verím, že pre slovenskú voltíž nastali "lepšie časy".

Kto Váš život v jazdeckom športe ovplyvnil najviac?

Ja som svoju jazdeckú kariéru začala v bratislavských jazdeckých oddieloch vo veku 12 rokov. Prvé dva roky som bola členkou TJ Slávia SVŠT Bratislava. Potom som prestúpila aj s kamarátkou do TJ Žižka. Tam som jazdila a trénovala pod vedením Ing. Štefana Kiripolského a o niečo neskôr som začala jazdiť na koňoch MVDr. Juraja Hanulaya st. Tento človek bol a je dodnes mojim veľkým vzorom. Jazdecky ma posunul veľmi dopredu. Mal najlepšie prijazené kone a vždy vedel presne povedať, čo mám na koni urobiť, aby chodil lepšie. Myslím si, že u Dr. Hanulaya som dostala tú najlepšiu jazdeckú školu. Nikdy nezabudnem na jeho kone Fetyša, Gitu, Elektru a Ambala, na ktorých som získala najlepšie jazdecké skúsenosti. Tie stále využívam vo svojej práci pri príprave koní.

Vašimi rukami prešlo už nespočetné množstvo koní. Ktorý Vám najviac utkvel v pamäti?

Tých koní bolo počas môjho života pomerne veľa, nakoľko sme mali v príprave 4 až 7 koní. No najviac spomínam na Kapitána. Narodil sa v roku 1977 v stajniach SOUP Šaľa, z matky Keša, po otcovi Ďastuš. Bol to jeden fantastický kôň s úžasným charakterom. Práve na Kapitánovi sme sa začali ako družstvo presadzovať vo svete a na jeho majestátnom chrbte sme sa stávali pojmom. Kapitán sa dožil 25 rokov. Potom sme ho, žiaľ museli uspať, pretože v boxe spadol a nevedel sa už postaviť na nohy. Nikdy som neverila rečiam, že kôň vie plakať, no Kapitán sa predtým, ako zaspal, s nami rozlúčil a mal v očiach slzy...

Máte momentálne svojho konského miláčika?

Momentálne mám v príprave 7 voltížnych koní a 7 koní pre žiakov SOUP Šaša, kde pracujem ako majsterka odborného výcviku. Všetky kone ktoré trénujem, sú mojimi miláčikmi. Ťažko by som vybrala toho najviac obľúbeného. Každý z nich je totiž osobnosť. Mňa najviac teší, ak medzi mnou a koňom preskočí tá správna iskra porozumenia a keď potom nepracuje preto, že musí, ale preto, že chce. Táto cesta, porozumieť si s koňmi, s ich dušou je pre mňa najpriateľnejšia a najkrajšia.

Vilám získal ocenenie koňa roka v súťaži družstiev. Čo pre Vás toto ocenenie znamená?

Veľmi si vážim toto ocenenie. Na dom cvičilo družstvo v zimnej príprave 3 - 4 mesiace a Vilám musel hneď zastúpiť svojho konského kolegu Flasha, ktorý mal zdravotné problémy. A o tom, že to Vilám zvládol na výbornú, svedčí aj jeho prvenstvo medzi skupinovými koňmi.

Aký je Vilám koň?

Vilám je tiež jedným z mojich miláčikov, je to taká konská osobnosť. Zaujímavý je tým, že nemá rád zmeny jazdcov. Momentálne ho väčšinou jazdím iba ja a myslím si, že je so mnou spokojný. Smiech. Má ešte jednu prednosť. Mimikou tváre a očí sa vie strašne zaľúbené dívať na mňa. Keď ho deti vodia, vždy ich dovedie tam, kde práve stojím. V momente začne po mne hádzať tie svoje krásne "konské pohľady". No nedali by ste mu pamlsok? Je jednoducho úžasný!!!

Prezraďte nám aj Vy, aké sú vaše ambície do budúcej sezóny?

Budúcu sezónu by sme chceli mať aspoň takú úspešnú, ako boli tie dve posledné. Určite to bude veľmi ťažké, ale celú prípravu sme zamerali na novú choreografiu seniorského a juniorského družstva. V príprave družstiev a jednotlivcov mi veľmi aktívne pomáha aj Rado Psota, s ktorým sa mi veľmi dobre spolupracuje. V prípravke, tým najmenším, sa zase venuje Andrea Bičková. Bez týchto šikovných mladých ľudí by sa dobre výsledky len veľmi ťažko rodili. Týmto im chcem za všetko veľmi pekne poďakovať. Cieľom nášho tímu je v nasledujúcom roku sa so svojimi najlepšími výsledkami nominovať na európsky šampionát v maňarskom Kaposvári a pokúsiť sa získať čo najlepšie umiestnenie.

Článok bude uverejnený aj v najbližšom, vianočnom vydaní časopisu Jazdectvo a dostihy